

Komu zdaj mar je krasnih teh obrazkov,
 Ki kmalu jih objame grozna smrt?
 Kako nekavalirski pa sedaj
 Vrte nosilci slavnih se imen!
 Kako bore se z damami za pot!
 Odrivajo jih v stran, nazaj, na tla
 In preko njih hite boječi zajci,
 Da rešijo nevredna si telesa.
 »Sramota! fej!«

Kdo briga se za to!?

Kdor pride ven, je živ, a tu je — smrt! —

Laščan.

Vihar.

Nebo je stemnelo —
 Vihar se drevi,
 Med bliskom in strelo
 Grmi in bobni.

Sred morja vetrovi
 Moj čolnič pode,
 Peneči valovi
 Krog njega buče . . .

Le čoln mi podite —
 Ni mar mi vetrov;
 In vode grozite —
 Ni strah me valov.

Utrjen sem v bojih
 In vaje mornar,
 Saj v dnevih vseh mojih
 Divja le vihar . . .

I. N. Resman.

Beneška romanca.

»Oj Ksenija, stopite doli,
 Da se popeljeva na morje,
 Kjer solnce zdaj v krasoti cel
 Zahaja tožno v morje večno —
 Zefir večerni nama lahko
 V obraz dehtel bo in skrivnostno
 Ob gondoli si šepetalo
 O sreči najini bo morje.
 Oj Ksenija, stopite doli,
 Vi duše moje solnce zlato!«

»Enriko, čujte, ni mi moči
 Ven na šumeče morje iti,
 Ah, ni mi moči poslušati
 Pri vas zefirja tajnih glasov.
 Zdaj, glejte, solnce ravno sveti

V obraz mi z zadnjim svojim žarom,
 In zdi se mi, da me poljublja
 S tem zadnjim svojim žarom.
 Zdaj, glejte, ravno mi tajnostno
 Dehti zefir na čelo vroče
 In pravi bajke mi o morju
 In o sirenah morskih . . .«

Odplul otožen je Enriko,
 Otožen v gondoli bleščeči,
 Odplul je sam na morje večno,
 Zefir dehtel je v njega ljubko.
 A Ksenija je v tem trenutku
 Stopila v gondolo zakrito,
 Katero vodil je Manriko,
 On, vzhod in zahod njene duše.

Aleksandrov.

